

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 25 septembrie - 1 octombrie 2011

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Capitolul XVI

RĂBDARE FAȚĂ DE CUSURURILE CELORLALȚI

1. Se cade ca omul să rabde cu resemnare ceea ce nu poate fi îndreptat - în sine și la ceilalți -, până ce Dumnezeu va binevoi să rânduiască lucrurile altfel. Nu uita niciodată că aceasta priește cel mai mult sufletului, călindu-i răbdarea, fără de care vredniciile noastre n-au cum să prețuiască mare lucru. Dar nu înceta să te rogi fierbinte, cerând ajutorul lui Dumnezeu, spre a putea sa porți în duhul blândেții povara.

2. Nu te sfădi cu cel care - o dată sau de două ori povățuit -, rămâne îndărătnic, ci încredințează totul în mâinile lui Dumnezeu, ca, în faptele tuturor slujitorilor săi, voia și cinstea lui să strălucească, El care știe să întoarcă în bine tot răul. Da-ți silința să fii răbdător și îngăduitor față de cusururile și metehnele celorlalți, oricare ar fi ele, căci nu ești nici pe departe scutit de multe altele, pe care cei dimprejurul tău sunt nevoiți și ei să le rabde de la tine. Când tu însuși nu te dovedești în stare de a-ți îndrepta purtările așa cum îți propui, de unde cutezanța de a cere ca altul să și le îndrepte pe ale lui, după voia bunului tău plac? N-am zice nu ca ceilalți să fie fără cusur, dar de îndreptarea metehnelor noastre ne sinchisim prea puțin.

3. Am vrea să-i vedem pe ceilalți muștrați cu asprime; cât despre noi, nici nu vrem să auzim de dojană. Îngăduința arătată altora ne displace, deși nu suferim să fim respinși atunci când cerem pentru noi înșine scutire ori îngăduința. Pe ceilalți i-am dori ținuți din scurt, potrivit tuturor rânduielilor; noi înșine nu suferim să fim, întru nimic, restrânși de asprimile legii. Astfel se adeverește cât de rar cântărim cu aceeași măsura pe aproapele nostru și pe noi înșine. Dacă toți oamenii ar fi desăvârșiți, ce ne-ar mai rămâne de îndurat de la ceilalți din dragoste pentru Dumnezeu?

Imitațiunea lui Cristos - Thomas de Kempis

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Crina Dobocan**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Nu-ți fie teamă...

(...) Slăbiciunea noastră nu este o dificultate pentru Domnul. Mai mult, chiar Pavel, în una dintre scrisorile sale, evidențiază cum este cu strategia lui Isus pentru a ne arăta puterea Sa, dar, în același timp, și milostivirea Domnului. Ceea ce noi trebuie să facem este doar să răspundem cu “Da” chemării Sale, să ne lăsăm atrași de prietenia Sa, să avem o inimă umilă și încrezătoare atunci când ne dăm seama că Dumnezeu vrea să ne cheme. Textele biblice evidențiază cât este de necesar să răspundem afirmativ chemării Domnului. Isaia spune: *“Iată-mă, trimite-mă pe mine”*.

Sfântul Pavel recunoaște, fără mândrie, conștient, propria coerență, tocmai de aceea *“harul pe care l-a primit nu a fost în zadar”*. De altfel și pescarii invitați de Isus pentru a-L urma au fost pregătiți. *“Și trăgând corăbiile la țarm, au lăsat totul și au mers după El”*. În momentul acesta ne vin în minte atitudini similare ale celor mai mari personaje ale Vechiului Testament: de la Avraam la Moise, de la Amos la Osea și, practic, la toți profeții. Iar în Noul Testament, promptitudinea încrezătoare a Mariei atunci când spune “DA”, cu ocazia bunei vestiri, rămânând credincioasă pentru toată viața, devenind în Biserică, tocmai pentru aceasta, model al primilor creștini. Și ea a declarat, înainte de a spune acel “Fie”, propria îndoială înaintea îngerului Gavril, dar acesta a asigurat-o: *“Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu”*.

Dacă voim să actualizăm pentru viața noastră Cuvântul lui Dumnezeu, cred că putem evidenția unele pasaje. Înainte de toate este clar că nici o limită, nici un păcat nu poate să ne furnizeze un alibi pentru a refuza să dezvoltăm, în viața noastră, un drum constructiv și deplin responsabil, fie uman cât și creștin. Este important, în consecință, să nutrim o atitudine de a ne accepta pe noi înșine, de a ne auto stima. Este adevărat că nu trebuie să o facem în baza unor evaluări subiective ci în măsura în care ne uităm în ochii lui Dumnezeu. Conceptul de umilință este baza acestei atitudini, de aceea, cu cât nu ne apropiem de el, nu este al nostru.

De multe ori, în numele unei false umilințe (referindu-ne la propriile noastre mizerii) ne dăm înapoi de la responsabilitatea la care Dumnezeu ne cheamă. Aceasta se întâmplă și atunci când, chiar încercând să facem ceea ce este bine, ne adaptăm încet, încet celorlalți; facem la fel, pentru ca așa este moda, ne rușinăm să dăm mărturie mai mult decât ceilalți sau să facem muncă voluntară; uneori ne este frică să arătăm că suntem creștini când ne aflăm în mijlocul acelor care ne-ar putea judeca... Este important să ne reamintim că prin botez suntem cu toții abilitați să participăm la preoția lui Isus. De aceea, orice creștin trebuie să se simtă responsabil, nu numai pentru sine, ci și pentru alții.

Ceea ce am primit trebuie să dăruim. Trebuie să ducem cu noi, acolo pe unde mergem, valorile umane și creștine. Amin.